

Ako šla vydra Podvodníčka na vandrovku

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Vydra je zvierka, ktoré väčšinu svojho života trávi vo vode. Obýva tiché zátiašia bystrín a potokov, kde chytá žaby a ryby. Svoj domov pri riekach opúšťa len veľmi nerada a veľmi zriedkavo. Aj keď slúži u prababičky Prírody krutá zima, svojmu potoku či bystrine zostáva verná. Neprekáča jej ani keď mráz Štipľavček uväzní bystrinu do ľadového panciera a ona sa ponára do ľadovej vody, aby si chytila niečo do hladného bruška.

Vydra je tiež veľmi plachá a nerada sa ukazuje na oči svojim spoluobyvateľom. Zvieratá a vtáčiky, ktoré spolu s ňou žijú niekde pri bystrine, často ani nevedia, že majú takéhoto zvláštneho suseda. Je to aj preto, že vydra sa vydáva na lov najmä v noci. Len náhodou ju možno spozorovať cez deň, kedy odpočíva ukrytá vo svojich dierach pri vode.

Vydra Podvodníčka - vydra riečna

Pri bystrine Rine, ktorá preteká dolinkou Olinkou, žije vydra Podvodníčka, s ktorou zažil ujo Jano veľa zážitkov. Neraz ju sledoval, ako obratne lovila pod vodou pstruhy či žubrienky. K jeho najkrajším zážitkom patrí ten, keď ju videl na zamrzutej bystrine v noci a za svitu Mesiaca

Guliaka. Nevšedným zážitkom však bolo aj pozorovanie vydry Podvodníčky v lese.

Bolo to raz na Vianoce. Ujo Jano sa ako každý rok vybral počas dopoludnia Štedrého dňa na obhliadku revíru. Zima vtedy vládla pevnou rukou. Sneh Bielik porozsýpala po dolinke Olinke v poriadnej vrstve. Mráz Striebrík zasa zaklial bystrinu Rinu do hrubého ľadového panciera, spod ktorého nebolo ani trochu počuť jej zurkot. V sypkom snehu sa

NA TÚRU S NATUROU

ujovi kráčalo ťažko, a tak sa vybral stúpať po ľadovom obleku bystriny Riny. Keď vyšiel až na hrebeň, utľapkal si nohami sneh Bielik a pohodlne sa oprel o mohutný strom.

Nikde nablízku nebolo počuť ani vtáčika-letáčika. Nebolo vidieť ani len stopy od lesných zvierat. Vyzeralo to, akoby tam v tých končinách krutú zimu nik neprežil. Ujo vedel, že zvieratá sa počas zimy sťahujú nižšie do dolinky Olinky, ale niektoré predsa len zostávajú verné svojmu domovu tu hore, aj keď všetko prikryje sneh.

Ako tak ujo postáva pri mohutnom buku, odrazu začul jemný šuchot. Pozrel sa na svahu oproti a čo nevidí - vydra Podvodníčka šmýkajúca sa po snežnom záveji.

- *A ty tu čo robíš?* - zvolal na ňu, - *Odkedy sa vydry šmýkajú po závejoch?*

- *Keby mi bystrina Rina nebola skrz-naskrz zamrzla, tak by som sa nemusela sťahovať k potoku do susednej doliny,* - vysvetľovala vydra Podvodníčka.

- *Takže ty si sa dala na vandrovkú.* - podpichol ju ujo Jano.

- *Aj keď som sa nechcela rozlúčiť s bystrinou Rinou, nemohla som inak,* - odvetila vydra. - *Ak by som pri nej zostala, tak by som od hladu zahynula. Nevieš si predstaviť, aká je to pre mňa námaha šplhať sa na hrebeň a potom sa šmýkať dolu do doliny.*

- *Ale viem,* - odvetil ujo Jano. - *Ty si prispôsobená na život vo vode, a nie na snehu. Verím však, že keď Slnko Zlatoviečko vyslobodí z ľadového zakliatia bystrinu Rinu, tak sa k nej zasa vrátiš.*

- *Akože by som sa nevrátila?* - vravela vydra Podvodníčka. - *Len čo Slnko Zlatoviečko roztopí ľadový pancier, už som aj nazad pri bystrine Rine.*

- *Neboj sa, už dlho s takýmto ľadovým dychom mráz Štipľavček nevydrží,* - utešoval vydru Podvodníčku ujo Jano. - *Potom postačí niekoľko dní jeho hrejivých pohľadov a bystrinu úplne vyslobodí.*

Keď potom ujo Jano schádzal dolu svahom, šmýkal sa po snehu. Keď sa aj zavše zošuchol na nejakom zradnom konári, preletel mu po tvári úsmev. V tej chvíli si totiž spomenul na vydru Podvodníčku, ktorá sa tak nemotorne plazila závejom. Darmo, prababička Príroda ju stvorila na to, aby ladne plávala bystrinami a nie aby sa brodila v sypkom snehu.